

Но вий затарихте у мене роя гнѣвъ.
 Мозъ който ви допре, той леко става ангелъ
 ми — нудоваще! А какъ сме ми зли —
 и зли сме вѣчки ний, когато ни презиратъ!
 Но, ако искае, бихъ станалъ, хубавице,
 великъ и много силенъ, амински и вѣл кастилки!
 Съ гнѣва ^{си} бързо вий превърнахте ме въ тигъръ.
 И тигърътъ рикай, господарю, вий мѣне!

Дона Солъ, измива го и се покланя.
 Все пакъ, покорна съмъ!

Донъ Карлосъ, обръща се къмъ херцога.
 Азъ почти ти дължа,
 дори упорството ^{законо} е, признавамъ.
 Тъди на свой гостъ ти върещъ — не на кракъ!
 Отъ тебе по-добри съмъ азъ и ти прощавамъ!
 — Но меченицата ще вѣла азъ залогъ..

Донъ Рюи Томеуъ
 И само нѣмъ ли?
Дона Солъ, поразена.
 О, господарю, мѣне?
Донъ Карлосъ

Да.

Донъ Рюи Томеуъ
 Милостъ! О, какъвъ достоецъ победилъ,
 главата твой щадя, безъ кракъ сѣрдцето кѣса.

Донъ Карлосъ
 Единъ отъ двамата ми трѣбва, братовреде,
 кого ще изберешъ? — Вернали? — Дона Солъ?

Донъ Рюи Томеуъ
 Но вий сте господарь!
 (Донъ Карлосъ се приближава къмъ донъ
 Солъ, за да я отведе. Тя се отдръпва къмъ
 Рюи Томеуъ.)

Дона Солъ
 Стасете ме!
 (Тя спира, — на стѣната.)
 Нещастна!